

La il·lusió pel futur

A les portes del segle XXI és fàcilment comprovable la quantitat d'informació, de vegades positiva, altres no tant, envers la incidència de la Medicina de l'Esport en la preparació dels esportistes, tant en las competicions de transcendència, com en la pràctica de l'activitat física per a la millora del nivell de salut. Aquestes incidències es produeixen per mitjà del treball i la dedicació màxima d'una generació de professionals de la Medicina de l'Esport, que han fet d'aquesta especialitat l'eina de treball més útil per tal de servir a la societat millorant l'estat general dels seus integrants, augmentant la seva esperança i sobretot la seva qualitat de vida.

Aquest entusiasme s'ha trasmès també a les diferents administracions esportives tant municipals com autonòmiques, que s'han preocupat per posar a l'abast del ciutadà esportista, la possibilitat d'una atenció i orientació especialitzada que, fins i tot al nostre país, s'especifica, segons el nivell d'intensitat esportiva del practicant.

No obstant això, la legislació estatal no recull encara aquestes inquietuds, que la pràctica esportiva genera en els esportistes, els seus preparadors i els metges, i que en el moment que sorgeix un problema seriós, neguiteja l'opinió pública.

Seria bo que tot el potencial d'entusiasme que acompanya als metges de l'esport i l'exigència per part de l'esportista actiu d'una atenció qualificada, que el permeti disfrutar dels beneficis de l'exercici, amb el mínim risc, es reflectís en unes disposicions legals, que de la mateixa manera que als països veïns, regulessin la relació mèdic-esportista com correspon a l'activitat social més extesa del proper segle.

Al nostre parer, aquesta és la fita que la Medicina de l'Esport ha de superar en un futur no massa llunyà i per això no escatimarà les dosis de il·lusió necessària per a l'èxit de la teràpia.

Seria bo que l'entusiasme dels metges de l'esport es reflectís en unes disposicions legals que regulessin la relació mèdic-esportista.

